

Nr 84.

Af herr **Olausson**, i anledning af det i statsverkspropositionen framlagda förslag till omorganisation af landets distriktsveterinärväsende.

Uti årets statsverksproposition, nionde hufvudtiteln, framlägger Kungl. Maj:t förslag till omorganisation af landets distriktsveterinärväsende.

Ehuru jag i hufvudsak gillar förslaget, anser jag dock att vissa förändringar i de föreslagna grunderna äro behöfliga.

Hvad storleken af de föreslagna löneförmånerna angår, synes den mig vara för distriktsveterinärerna fullt tillfredsställande.

Rörande statens bidrag till dessa löneförmåner anser jag, i likhet med hvad Uppsala läns landsting med flera läns myndigheter anfört, att staten bör bidraga med minst hälften däraf.

Det torde vara ett känt förhållande, att antalet anställda veterinärer i de flesta län är alltför ringa för att i nöjaktig mån kunna fylla behovet. På det att ett för kreatursvården och för bekämpandet af det å många orter florerande kvacksalveriet behöfligt antal veterinärer må kunna anställas, synes det mig nödigt att staten, i högre grad än som föreslagits, hjälper landstingen aflöna veterinärerna. Visserligen kan det invändas, att det är likgiltigt om staten eller om landstingen drager största bördan för denna aflöning. Men å andra sidan kan äfven anföras, att då de glest befolkade länen behöfva flere veterinärer i förhållande till sina skatteobjekt än de tätt bebyggda, denna börda skulle tynga mycket olika inom skilda län, men att ju mer staten bidrager, desto mer utjämnas äfven denna skattebörda. Därvid skulle de städer, som ej tillhöra landsting, kunna i viss mån anses blifva lidande. Men det kända förhållandet, att dessa städer med sina stora skatteobjekt äro i skattehänseende ganska gynnsamt ställda, upphäfver den skenbara orättvisan.

Rörande tillsättningen af veterinärer instämmer departementschefen uti hvad medicinalstyrelsen därom föreslagit, nämligen att utnämningen skulle öfverlätas åt medicinalstyrelsen efter respektive länsveterinärstyrelsers förord.

Då landstingen enligt förslaget åläggas att bidra med större delen af lönerna, synes det mig oriktigt, att utnämningen nära nog helt och hållet lägges i händerna på medicinalstyrelsen. Landstingen skulle sålunda icke få något inflytande på tillsättningen. Den i veterinärläkarnes skrifvelse af den 1 september 1906 föreslagna anordningen för veterinärernas tillsättande synes mig betydligt mera tilltalande än medicinalstyrelsens förslag och torde med några mindre förändringar kunna läggas till grund för frågans lösning. Fördelen däri torde vara att veterinärstyrelsen skulle äga rätt att, sedan medicinalstyrelsen uppsatt tre af de sökande på förslag, bland dessa tre utse en. Med en dylik anordning komme utnämningens rätt att uppdelas mellan orten och medicinalstyrelsen, och ortens önskemål skulle i viss mån komma till sin rätt. Det förhållandet, att länsveterinären i hvarje län skulle vara själfskrifven ledamot af sitt läns veterinärstyrelse samt att Kungl. Maj:ts befallningshafvande skulle äga att utse en ledamot, torde blifva en borgen för att vid utnämningarna nödig hänsyn tages till sökandenas kunskaper och meriter.

Departementschefen anför vidare, att han tänkt sig att taxorna för veterinärerna skola på förslag af landstingen fastställas af Kungl. Maj:t. Taxornas bestämmelser och löneförmånerna stå dock i ett oskiljbart förhållande till hvarandra. De måste anpassas efter hvarandra för att i möjligaste mån bereda tjänsteinnehafvaren draglig tillvaro på samma gång som hänsyn bör tagas till djurägarne. Då det tillkommer Riksdagen att bestämma lönernas storlek och delvis bevilja medel till dem, bjuder konsekvensen, att Riksdagen äfven förbehåller sig rätt att yttra sig om taxorna. Då Kungl. Maj:t föregående år förelade Riksdagen förslag till omreglering af provinsialläkarorganisationen och dess löneförhållanden, bifogades äfven förslag till taxor för dessa läkare till Riksdagens pröfning. Samma skäl som låg till grund för den åtgärden af Kungl. Maj:t torde vara gällande äfven rörande denna fråga. Det förhållandet, att Kungl. Maj:t på medicinalstyrelsens förslag förra året föreslog Riksdagen en högst väsentlig höjning i gällande taxor för provinsialläkare, hvilken förhöjning med stor majoritet af Riksdagen tillbakavisades, manar Riksdagen till den försiktigheten att ej afhända sig medbestämmanderätten i fastställandet af taxorna för veterinärerna.

På grund af hvad som anförts får jag föreslå,

1:o) att Riksdagen måtte besluta den ändringen uti Kungl. Maj:ts förslag till omorganisation af landets distriktsveterinärväsende, att hälften af de föreslagna löneförmånerna skall utgå af statsmedel samt att förslagsanslaget till bidrag till distriktsveterinärers affönande höjes från af Kungl. Maj:t föreslagna 146,000 kronor till 203,000 kronor;

2:o) i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla dels

att Kungl. Maj:t måtte utarbета sådana bestämmelser angående tillsättande af distriktsveterinärtjänster, att det må tillkomma vederbörande läns distriktsveterinärstyrelse att till medicinalstyrelsen anmäla, när distriktsveterinärtjänst blifvit ledig, hvilken senare styrelse det då skulle åligga att kungöra tjänsten till ansökan ledig inom trettio dagar och att efter ansökningstidens slut uppföra tre af de sökande på förslag, med förord för den ene af dem, och skulle det sedan tillkomma veterinärstyrelsen att till tjänsten utnämna en af de på förslag uppförda samt

att det må tillkomma länets veterinärstyrelse att efter medicinalstyrelsens hörande entlediga distriktsveterinär äfvensom bevilja tjänstledighet och antaga kompetent vikarie, och dels

att i samma skrifvelse anhålla, att Kungl. Maj:t måtte bereda Riksdagen tillfälle att yttra sig om förslag till taxa för distriktsveterinärerna.

Stockholm den 26 januari 1912.

Carl L. Olausson.